

Roba Estesa i el seu folk calentó

La banda del Camp de Tarragona descriu les cançons del debut 'Descalces'

Roba Estesa, guanyadores del Concurs Sons de la Mediterrània 2015, defineixen el seu estil com a folk calentó³. Però què és exactament? A Enderrock.cat els hem demanat que expliquin què trobarem al primer disc, *Descalces* (Coopula Records, 2016), que ja es pot descarregar a través d'aquest enllaç.

Roba Estesa. Foto: Arxiu de la banda

"A la muntanya": "És el tema que enceta *Descalces*. Recollint la lletra de la cançó tradicional, donem un nou punt de vista al concepte de l'autonomia de la dona. Aquesta cançó, que té lletres molt diverses arreu del territori ('a la plaça ballen coques, mare deixeu-m'hi anar', i altres), relata la inquietud de les joves per formar part de l'espai públic, la festa o la plaça, i davant d'això la resposta és un no rotund acompanyat de la violència que li serà aplicada per part del seu marit o pare. Així doncs, la nostra tornada encoratja la solidaritat femenina entre mares i filles per fer front a aquestes amenaces.

"Sóc d'un poble": "Aquesta cançó també és a la maqueta. El fet que l'haguem volgut tornar a enregistrar és perquè no ens cansarem d'imaginar aquella utopia de societat per la qual lluitem".

"Viu": "És el senzill del disc, i vol envoltar de bon rotllo aquest patrimoni tan nostrat que és la festa major. Omplim d'optimisme i de festa el camí amb què aquesta vida ens sorprèn dia a dia, i què millor que viure-la".

"Les noies d'Olot": "És una altra cançó que recollim de la tradició. Tot i que la Garrotxa ens quedi una mica lluny de casa, ens motiva trobar elements picants i de folk calentó a les lletres que cantaven els padrins i padrines".

"Dona del carrer": "Comença amb una introducció inspirada en el conte "Ombres" de la Víctor Català (Caterina Albert) de *Drames rurals* (1902). Prenem la bogeria que presenta la protagonista d'aquest relat com a metàfora de la revolució, aquesta imatge femenina que ha acompanyat totes les transformacions socials des del principi de la història".

"Una altra ronda": "Som amants de les begudes, per què negar-ho! I encara més sent d'una terra que ofereix tan àmplia diversitat de licors, barreges i altres... Perquè són tradició i identitat, i ens les sentim tan nostres que les hem de compartir".

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=k1ySPZCCK1k>

"La reina mora": "Alçarem la veu i el puny per les guerreres. Des de les bruixes cremades a les fogueres fins a les poetes de corbata i pantaló, les índies, mores, kurdes... violades per colonitzadors, cristians i exèrcits. Des de les guerrilleres i les anarquistes fins a les brigadistes... en tenim una llarga llista. Perquè els nostres cossos han estat sempre el seu camp de batalla, i naltros expliquem que la reina mora va decidir que no moriria a mans dels homes".

"Bruixes": "Aquesta cançó narra la història de dues joves que decideixen viatjar. La història es contextualitza en l'època de l'edat medieval, en l'etapa fosca, on la inquisició apaivagava amb grans fogueres aquelles veus femenines dissidents. Aquestes noies, tot i ser víctimes de les lleis divines, aconsegueixen 'per art de màgia' fer que la seva veu no s'oblidi, que la seva memòria es

perpetuï. Som les nétes de les bruixes que no van poder cremar".

"Les criades": "El Senyor Ramon empaita les criades'. Fins quan ha de durar aquest cuento? El repertori tradicional emmiralla la societat on vivim. Així doncs, replantegem aquests motius que mostren la tan crua realitat".

"Podries": "Podries' és un poema de Joana Raspall que hem musicat. Volem homenatjar totes les poetesses que avui dia encara tenim la necessitat de visibilitzar. Perquè més enllà d'oferir poesia uteriana escriuen, amb les seves mans, el més bell i dolorós d'aquesta vida, la crisi actual dels refugiats o totes les tragèdies humanes que són conseqüència de les avarícies i riqueses d'uns pocs".

"Cant de batre": "De la cançó tradicional valenciana i de la veu d'en **Pep Gimeno 'Botifarra'** recollim aquest tema, una cançó que, de manera funcional, servia per portar a *tempo* el cavall, perquè fes la feina ben feta, la de batre el blat. Podem exportar aquesta metàfora a moltes altres coses, deduint que sempre hi ha algú que aconseguirà, mitjançant la violència, que les altres anem al trot. Tanmateix, el fet de sentir 'una xica m'ho ha dit que li posi la mà al ventre quan estigui de bon temple' pot obrir la memòria a la decisió que tenien les dones (tan maltractades i vulnerades en la tradició)".

"La pagesa": "És la màxima expressió del folk calentó. Hem volgut introduir-hi una base electrònica per fer de la cançó un tema punxable a les festes populars d'arreu".